

ДЕРЖАВНА РЕЄСТРАЦІЯ ПРАВ НА НЕРУХОМЕ МАЙНО У КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Державна реєстрація прав на нерухоме майно є важливим чинником гарантування і захисту прав власників, забезпечення офіційного визнання і юридичного закріплення державою прав фізичних і юридичних осіб на нерухоме майно. Вона забезпечує учасників угод всією необхідною інформацією про формування прав, їх перехід, різні варіанти обмежень та обтяжень, припинення або призупинення повноважень.

Інститут правового режиму нерухомого майна (нерухомості) є, у своєму сучасному правовому сенсі, новим для законодавства України.

Слід констатувати, що як у чинному законодавстві України, так і у цивільно-правовій доктрині (як вітчизняній так й закордонній) немає єдиного підходу до правової природи державної реєстрації прав на нерухоме майно.

В цілому правове регулювання відповідного правового інституту є недосконалим, характеризується численними суперечностями, що значно ускладнює реалізацію на практиці механізмів визнання та підтвердження державними органами цивільних прав на об'єкти нерухомого майна шляхом їх державної реєстрації, створює штучні перепони в їх належній реалізації, що є наслідком ускладнення цивільного обігу нерухомості в цілому [1, с. 63].

Однак права на нерухоме майно потребують будь-якого публічного підтвердження з боку держави в силу важливості і специфічності даного об'єкта цивільного обігу.

Гармонізація законодавства до вимог Європейського Союзу (далі – ЄС) зумовлена євроінтеграційними процесами, що відбуваються в Україні. Крім того, закріплення її як обов'язку, згідно з Угодою про партнерство та співробітництво між Україною та ЄС, передбачає не тільки спрямування, прагнення Української держави до створення політичної асоціації та економічної інтеграції з ЄС, але й сприяє здійсненню системних реформ, зокрема розвитку і зміцненню демократичних інститутів.

Незмінність європейського вибору України зумовлена самим фактом цивілізаційної приналежності до спільноти європейських народів. Інтеграція в європейський політичний, економічний і гуманітарний простір є стратегічним орієнтиром і системоутворювальним чинником розвитку держави. Складовими процесу зближення України з ЄС

виступають поглиблення політичного діалогу, зміцнення європейського безпекового простору і підвищення ефективності інструментів співпраці у пріоритетних галузях інтеграції [2, с. 88].

Проблема ефективної системи реєстрації прав завжди була важливою для суспільства та кожної людини зокрема. Діюча до сьогодні система реєстрації не відповідає вимогам сучасного суспільства та європейським стандартам, а тому потреба в її реформуванні виникла вже давно, і з розвитком держави її нагальність ставала більш необхідною.

На сьогоднішній день удосконалення нормативно-правової бази у сфері державної реєстрації речових прав на нерухоме майно – одне з головних завдань Укрдержреєстру та реєстраційних служб регіональних управлінь юстиції.

Спрощений порядок реєстрації був прийнятий Постановою Кабміну № 868 від 17 жовтня 2013 року [3]. З 12 лютого минулого року ця Постанова набрала чинності. У документі затверджено два напрямки: 1) Порядок державної реєстрації прав на нерухоме майно та їх обтяжень; 2) Порядок надання інформації з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно.

Головна мета цього нормативно-правового акта – це впровадження удосконаленої та суттєво спрощеної процедури державної реєстрації речових прав на земельні ділянки, а також на інші об'єкти нерухомого майна.

Новий порядок реєстрації спрямований на вирішення проблемних питань, які виникали під час функціонування діючої системи державної реєстрації речових прав у 2013 році.

Новий порядок державної реєстрації прав власності на нерухоме майно, в якому тепер безпосередню участь бере нотаріус, покликаний забезпечити охорону та захист інтересів власників нерухомості шляхом створення додаткових гарантій для них. Нова система державної реєстрації прав на нерухоме майно спрямована на мінімізацію шахрайських схем незаконної реєстрації права власності на нерухомість.

Сучасний стан адміністративно-правового регулювання у цій сфері характеризується єдністю системи державної реєстрації прав, а реалізацію державної політики у відповідній сфері покладено на єдиний орган влади. Однак окремі аспекти державної реєстрації не набули належного врегулювання, вимагають подальшого удосконалення та наукового обґрунтування.

А тому обраний шлях реформування системи є цілком зрозумілий і відповідає підходам, прийнятим у більшості розвинених країн світу.

Література

1. Самойлов М. О. Характерні риси реєстрації речових прав на нерухоме майно в державах Європейського союзу / М. О. Самойлов // Право і суспільство. – 2014. – № 1-2. – С. 62-66.
2. Ризики європейського інтеграційного проекту: виклики та можливості для України / І. В. Клименко, І. В. Ус. – К.: НІСД, 2012. – 88 с.
3. Про затвердження Порядку державної реєстрації прав на нерухоме майно та їх обтяжень: постанова Кабінету Міністрів України від 17.10.2013 № 868 // Урядовий кур'єр. – 2013. – 11 грудня. – № 229.

УДК 342.9

Онищенко Ю. М.,

к.ю.н., головний державний фінансовий інспектор,
Прилуцька об'єднана державна фінансова інспекція, м. Прилуки, Україна

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У СФЕРІ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ

Сучасний європейський вектор розвитку економіко-правових відносин ставить перед Україною низку завдань, серед яких одним із головних є гармонізація національної системи державних закупівель зі стандартами Європейського Союзу. Прозорість, конкурентність, відсутність дискримінації, відкритість ринків державних закупівель є запорукою сталого економічного розвитку нашої держави та орієнтиром для широкомасштабних реформ системи управління державними фінансами. Проте поза увагою законодавця не повинні залишитися і проблеми відповідальності за правопорушення у сфері державних закупівель, які не втратили своєї актуальності навіть з плином безупинного процесу удосконалення тендерного законодавства.

Правовою нормою, якою закріплено адміністративну відповідальність у сфері державних закупівель, є стаття 164-14 «Порушення законодавства про здійснення закупівлі товарів, робіт і послуг за державні кошти» Кодексу України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X (зі змінами) (далі – КУпАП) [1]. Основним законодавчим актом у сфері державних закупівель є нещодавно прийнятий Закон України «Про здійснення державних закупівель» від 10.04.2014 № 1197-VII (далі – Закон України № 1197) [2]. Зважаючи на деякі позитивні новації даного закону, не можна, однак, стверджувати про послідовність законодавця при внесенні відповідних змін до КУпАП.

Перш за все це стосується поняття «державні кошти», яке втратило своє визначальне значення з прийняттям Закону України № 1197, відповідно до